

ἀλίγδωτος ἐπίθ. κοιν. ἀλίγδουτους βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιγδωτός < λιγδώνω.

1) Ὁ μὴ λιγδωθείς, ὁ ἀκηλίδωτος κοιν. : Ἀλίγδωτο φόρεμα. Συνών. ἀλίγδιστος, ἀντίθ. λιγδωμένος (ιδ. λιγδώνω). 2) Ὁ μὴ φαγὼν λίπος καὶ καθόλου ὁ μὴ τραφεὶς Ἦπ. : Φρ. Χόρευε, κοιλούλλα μου, νηστική κι ἀλίγδωτη. 3) Ὁ μὴ ἔχων ἐν ἑαυτῷ λίγδαν, ἥτοι πάχος, ἄρα ἀπαχής, ἰσχνὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀλίγδουτους ἀνθρουπους χουρταίνει ποντέ; 4) Ὁ μὴ ἔχων λίπασμα, ἀλίπαντος, ἐπὶ γῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Χουράφ' ἀλίγδουτου. Συνών. ἀκόπριστος 2, ἀκοπρος, ἀλέριστος, ἀλέρωτος 2. β) Ὁ ἐστερημένος φυσικῆς ἱκμάδος, λεπτόγειος, ἐπὶ γῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἀλιγόστευτος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέρκ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιγοστευτός < λιγοστεύω.

Ὁ μὴ ὀλιγοστεύων, ἀμείωτος ἔνθ' ἄν. : Ποταμὸς ἀλιγόστευτος Κρήτ.

ἀλιγούρευτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιγουρευτός < λιγουρεύω.

Ὁ μὴ ὀρεχθεὶς σφοδρῶς.

ἀλίγωτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιγωτός < λιγώνω.

Ὁ μὴ ποθήσας οἶονεὶ μέχρι λιποθυμίας.

ἀλιδῶνα ἡ, Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθν. Κῶς Μεγίστ. Μύκ. Πάρ. Σέριφ. Σύμ. Χίος ἀλιῶνα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἐλεδώνη.

1) Εἶδος ὀκτάποδος τῆς οἰκογενείας τῶν ἐλεδωνιδῶν (eledonidae), ἀνοστότερον τοῦ κοινοῦ ὀκτάποδος, ἡ ἐλεδώνη (eledone Aldrovandi) μὲ λεπτοὺς καὶ μακροὺς πλοκάμους (ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 230, ἐν Λαογρ. 9 (1926) 448 καὶ 10 (1929/32) 206) ἔνθ' ἄν. : Φρ. Ἔγινε σὰν ἀλιδῶνα (ἐπὶ τοῦ γενομένου ἰσχνοῦ) Χίος

2) Ὁ θῆλυς ὀκτάπους, ὑπέρνυθος καὶ ἀχυμότερος Κῶς [**]

***ἀλίεμα** τό, ἄλεμα Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀλίευμα.

Ἡ δι' ὀρμῆς ἀλιεῖα.

ἀλιεύω Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀλιεύου Μοσχονήσ. ἀλεύω Κεφαλλ. Λευκ. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,267 ἀλεύου Θράκ. (Αἰν.) Ἰσόβγω Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἀλιεύω.

1) Ἀγρεύω, συλλαμβάνω ἰχθύς, μαλάκια, ὄστρακα κττ. ἔνθ' ἄν. β) Ἀγρεύω ἰχθύς ἐντὸς τῶν ἰχθυοτροφείων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, διὰ τὴν ὁποίαν λέγεται τὸ ψαρεύω Στερελλ. (Μεσολόγγ.) : Ἀλιεύω τὰ ψάρια. 2) Μεταφ. ἐρευνῶ διὰ τῆς χειρὸς, ἐξετάζω τὸ βάθος ὑγροῦ Κεφαλλ.

ἀλιζαύρα ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *lesard* κατὰ σύμφων. πρὸς τὸ σαύρα.

Εἶδη σαύρας (*Iacerta*) τῆς οἰκογενείας τῶν σαυριδῶν (*Iacertidae*). [**]

ἀλίζω Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Τὸ μεταγν. ἀλίζω.

1) Ἐπιπάσσω ἢ βάλλω ἄλας εἰς τι, ἀλατίζω ἔνθ' ἄν. : Ἀλίζω τὴν μαερείαν - τὸ φαεῖν - τ' ὀφάρῳ κττ. Κερασ. Τραπ. Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ. Ἡ μαερεία ἀλισμένον ἔν' Χαλδ. || Φρ. Ψεμένον κι ἀλισμένον (κατὰ πάντα ἔτοιμον) αὐτόθ. 2) Μεταφ. παρέχω τὴν προσήκουσαν ἀνατροφὴν Πόντ. (Κερασ.) : Ἡ μάνα ψένει κι ἀλίζει τὸ παιδί.

Πβ. ἀλατίζω, ἀλατώνω.

ἀλικοντεύω ἀμάρτ. ἀλικονεύω Θήρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *alikoamak*.

Κωλύω, ἐμποδίζω : Μὴ μ' ἀλικονεύγης, γιατί ἔχω δουλειά. Συνών. ἀλικοντίζω 1.

ἀλικόντι τό, ἀμάρτ. ἀλικόγκι Τσακων. ἀλ'κόδμου Σάμ.

Ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ ρ. ἀλικοντίζω, παρ' ὃ καὶ ἀλικογκίζου.

Κώλυμα, ἐμπόδιον ἔνθ' ἄν. : Τί ἀλ'κόδμου εἶδεις ἀπὸ μένα; Σάμ. Συνών. ἀλικόντια, ἀλικόντισι, ἀλικόντισμα.

ἀλικόντια ἡ, Πελοπν. (Βούρβουρ. Μεγαλόπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλικοντίζω ὑποχωρητικῶς.

Ἀλικόντι, ὁ ἰδ.

ἀλικοντίζω πολλαχ. ἀλικονίζω Κεφαλλ. Κρήτ. Μέγαρ. κ. ἀ. ἀλικονίζω Ζάκ. Κύπρ. Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ.) ἀλικοντίζω Χίος ἀλικοντίζω Πελοπν. (Κλουτσηνοχ.) ἀλικοντίζω Λέσβ. Ἰμβρ. ἀλικογκίζου Τσακων. ἀλικοντίζω Κρήτ. ἀλικοντίν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἰλικοντίζω Μεγίστ. ἰλικοντίζω Τήλ. ἰλοκοντίζω Ἦπ. ἰλουκοντίζω Θεσσ. ἀλικοντάω Εὐβ. (Κύμ.) κ. ἀ. ἀλικοντάω Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀλικοντάω Πελοπν. (Λάστ. κ. ἀ.) ἀλικοντάω Εὐβ. (Ὀρ.) Ἦπ. ἀλ'κοντάω Β.Εὐβ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀλ'κοντάω Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀλοκοντάω Ἦπ. ἰλοκοντάω Ἦπ. ἰλουκοντάω Θεσσ. κ. ἀ. Μέσ. ἀλιγοτεῖμαι Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *alikoamak*. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ ντ εἰς γκ εἰς τὸν τύπ. Τσακων. ἀλικογκίζου πβ. τὰ ὅμοια αὐτόθι ἀγκι ἐκ τοῦ ἀντί, ἀγκίκερ ἐκ τοῦ ἀντίκερ κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 186 κέξ. Τὸ ἀλικονδρίζω κατὰ παρετυμολογίαν πρὸς τὸ ἐπίρρ. κόντρα. Πβ. Γ'Αναγνωστόπ. ἐν Byzant. Zeitschr. 25 (1925) 369.

1) Κωλύω, ἐμποδίζω σύνθηθ. : Τὸν ἀλικόντισαν 'ς τὸ δρόμο ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος καὶ δὲν πρόφτασε Ἦπ. Τὸ νερό μ' ἀλικόντισε νὰ ῥθω (νερό=βροχή) αὐτόθ. Ἀλικοντίστηκα σήμερα τῶι δὲν πῆγα 'ς τὴν δουλειὰ Κλουτσηνοχ. Μ' ἀλ'κοντάει νὰ πάου 'ς τ'ν ἰκκλησιὰ Αἰτωλ. Ἀλ'κοντ'μένους θαλά ἦσαν γιὰ νὰ μὴν ἔρθ'ς νὰ μὲ βοηθήγης αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἡμουν γιὰ νὰ πηγαῖνον κι δαρκαρίστηκα
κ' εἶδα τὰ δγὸ σου μάτια κι ἀλικονδίστηκα

Ἰμβρ. Συνών. ἀλικοντεύω. β) Καθυστερῶ (Παναθήν. 21,73) : Μὴ μ' ἀλικοντῆς ἀνάκερδα. 2) Καταπειθῶ ἢ ὑποχρεῶνω τινὰ ν' ἀναβάλῃ τι Ἦπ.

ἀλικόντισι ἡ, Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Χίος ἀλικόδισι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλικοντίζω.

1) Κώλυμα, ἐμπόδιον ἐνθ' ἄν.: Ἀργηκα, γινεὰ μου ῥθε
μα ἀλικόδοισι Μέγαρ. || Φρ. Πήγαινε ῥς τὸν πατέρα σου καὶ
φέρει με πέντε παράδων ἀλικόντισι (οὕτω λέγουσι ἀπατηλῶς
αἱ μητέρες πρὸς τὰ παιδιά των, ὅταν θέλουν νὰ τὰ κρα-
τήσῃ ὁ πατήρ πλησίον του διὰ νὰ μὴ τὰς ἀπασχολοῦν
ἀπὸ τὰς οἰκιακὰς των ἐργασίας. Συνών. φρ. πήγαινε νὰ
μοῦ φέρῃς τὸν κρατήχητη) Χίος || Ἄσμ.

Σὲ πάντεχα ῥς τὰ τρίμερα, ῥς τὰ ἑνάμερα δὲν ἤρκες,
ἤρκαν καὶ τὰ σαράντα σου, εἴντ' ἀλικόντισ' εἶχες;
Κάτω Παναγ. Συνών. ἀλικόντι, ἀλικόντιστα, ἀλικόν-
τισμα. 2) Βραδύτης, καθυστέρησις Μέγαρ.: Δὲ δό-
κα νὰ ξηγήσω τὴν ἀλικόδοισί του Μέγαρ.

ἀλικόντισμα τό, Σίφν. κ. ἀ. ἀλικόδοισμα Κρήτ.
ἀλικότ'σμα Ἰμβρ. Σαμοθρ. ἀλ'κότημα Ἦπ. ἀλ'κότημα
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλικοντίζω, παρ' ὃ καὶ ἀλικοντάω.

Ἀλικόντισι 1 ἐνθ' ἄν.: Ἡ δ'λεῖα δὲ θέλ' ἀλ'κότημα,
τραυὰ τὴν μπρουστά Αἰτωλ.

ἀλικος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ.
(Κοτύωρ. κ. ἀ.) ἀλ'κους Λέσβ. Μακεδ. (Σιάτ.) Σάμ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *al* (ἐρυθρός) καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ικος.

1) Ὁ ἔχων ζωηρὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, βαθὺς ἐρυθρός,
κατακόκκινος πολλαχ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κο-
τύωρ. κ. ἀ.): Ἀλικο αἷμα - παννὶ - τριαντάφυλλο - φουστάνι
πολλαχ. || Φρ. Ἐντύθηκε ῥς τ' ἄλικο (ἐφόρεσεν ἐνδύματα μὲ
κυττητὰ χρώματα) Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Πβ. ἀλένιος, ἀλί.

2) Ὁ ἔχων ἀνοικτὸν ἐρυθρὸν χρῶμα, ὑπέρυθρος ἐνιαχ.:
Ἀλ'κον φέσ' Σάμ. || Ἄσμ.

Ἀπὸ τὴν τρυφεράδα σου τὰ ρόδ' ἄς πάρουν χρῶμα
γὰ νὰ γενοῦν πρὸ ἄλικο καὶ πρὸ δροσᾶτ' ἀκόμ'

Θήρ.

ἀλίκουντρος ἐπιφών. Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λέγεται ὑπὸ παιδίων, ὅταν θέλουν νὰ παύσῃ πρὸς στιγ-
μὴν τὸ παιγνίδιον: Φτοῦ κι ἀλίκουντρος!

ἀλικούρδημα τό, Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλικουρδῶ.

Ἀνατροπή.

ἀλικουρδῶ Ἦπ. Ἰων. (Σόκ.) Σάμ. ἀλικουρδάω
Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Μετβ. ἀνατρέπω Ἦπ.: Ἀλικούρδησε τὸ κακκάβι
καὶ χύθηκε τὸ γάλα. Καὶ ἀμτβ. ἀνατρέπομαι Ἦπ.: Ἀλι-
κουρδήθηκα κ' ἔπεσα. 2) Τρέχω πηδῶν Ἰων. (Σόκ.)
Σάμ. 3) Ὑπερεκχειλίζω, ἐπὶ ποταμοῦ Εὐβ. (Στρόπον.):
Ἀλικούρδησι τοὺ ποντάμ'.

ἀλικουρτέα ἦ, Πόντ. (Κερασ.) ἀλικουρτέγμα Πόντ.
(Κερασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ ζυφόφυτον ἀλκυόνιον (Διοσκορ. 5,135), εἶδη τοῦ
γένους τῶν ἀλκυοναρίων (alcyonaria) τῆς τάξεως τῶν
ἀνθοζώων (anthozoa). Συνών. βυζὶ τῆς θάλασσης
(ιδ. βυζί), θαλασσομάννα. [**]

ἀλίμανος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγλίμανος Λευκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. λιμάνι. Πβ. ἀρχ.
ἀλίμενος.

Ὁ μὴ ἔχων λιμένα, ἀλίμενος.

ἀλιμάριστος ἐπίθ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιμαριστός
< λιμάρω, παρ' ὃ καὶ λιμαρίζω.

Ὁ μὴ λιμαρισθείς, ἦτοι ὁ μὴ διὰ τῆς ρίνης ἀπολε-
πτυνθείς.

ἀλίμαχτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. λιμαχτός < λι-
μάζω.

Ὁ μὴ προκαλῶν λίμαν, ἦτοι σφοδρὰν ὄρεξιν, ἐπιθυ-
μίαν, βουλιμίαν: Τίποτε δὲ τρώμε ἀλίμαχτο, γὰ τὸ κάθε-
τι λίμα μᾶς πιάνει.

ἀλιμζα ἦ, Ἀμοργ. Θήρ. Κύθν. Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀλιμον.

Φυτὰ τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodia-
ceae) συνήθως ἀλμωδῶν τόπων 1) Εἶδη τοῦ γένους
τῆς ἀτραφάξεως (atriplex), ἀτράφαξις ἢ ροδώδης (atri-
plex rosea) Κύθν. (συνών. βρομόχορτο), ἀτράφαξις ἢ
ἄλιμος (atriplex halimus) Ἀμοργ. (συνών. ράμος)
Ἀμοργ. καὶ ἀτράφαξις ἢ Ταταρική (atriplex Tatarica,
var. recungra) Ἀμοργ. Πβ. ἀγριοσπανάκι 2. 2)
Ἀλιμος ἢ ἀνδραχνοειδής (halimus portulacoides) τοῦ
γένους ἄλιμος (halimus) ΠΓεννάδ. 42.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀλιμζές καὶ ὡς τοπων. Ἀμοργ.
[**]

ἀλιμένευτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λιμενευτός
< λιμενεύω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ χιὼν δὲν διελύθη, ἐπὶ τόπου:
Μέρος ἀλιμένευτον.

ἀλιμίδα ἦ, Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλιμίδιν.

Ὑδωρ, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει διαλελυμένον ἄλας πρὸς
ζύμωσιν ἰδίᾳ χρήσιμον, ἄλμη. Συνών. ἀλάρμη, ἀλα-
τάρμη, ἀλιμιδέα, ἀλιμιδιν, ἄρμη, ἀρμούρα,
γάρος, νεράρμη, σαλαμούρα.

ἀλιμιδέα ἦ, Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀλιμίδα ἢ ἀλιμιδιν.

Ἀλιμίδα, ὁ ἰδ.

ἀλιμιδιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀλιμίδ' Πόντ. (Ἀμισ.
Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀλαμίδ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄλμη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι κατ' ἀνάπτυξιν συνοδίτου φθόγγου.

Ἀλιμίδα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἐποίκεν ἀλιμίδ' τὸ φαεῖν
(ἀλάτισεν ὑπερβολικὰ τὸ φαγητὸν) Τραπ. Ἀλιμίδᾶ ἔπα
(ὑπέστην τὰ πάνδεινα πρὸς ἐπίτευξιν σκοποῦ τινος) Χαλδ.

ἀλιμουδιά ἦ, Καπ. (Σινασ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Λευκὴ οὐσία ὡς μούχλα, ἡ ὁποία παράγεται ἐπὶ τῶν
τοιγῶν ἐκ τῆς ὑγρασίας καὶ καταστρέφει τὸ ἐπὶ χρίσμα των.

